

приклѣка сухъ високъ мжжъ. Простира бурнуса си на земята и почва да се моли. Премѣта зърната на дълга броеница, шепне на всѣко зърно по седемъ хвалби на Аллаха, който е тъй великъ, и се кланя. Събира около себе си купчина пристанищенъ пѣсъкъ, мие съ него прѣститѣ и рѣцетѣ, лактитѣ и лицето си, моли се и пакъ се мие съ светата Аллахова прѣстъ, и пакъ шепне, че най-великъ измежду великитѣ е Аллахъ и Мохамедъ е неговъ пророкъ.

Богданъ и Шарли прибиратъ стрелитѣ. Полагатъ ги една до друга въ лагеритѣ, откачатъ макаритѣ, навиватъ вжжетата.

Богданъ се извърща и оглежда пристанището. Полицаи, офицери, колонисти съ бричове и слънчеви каски, колонистки съ бричове и слънчеви каски, автомобили, камиони и най-отзадъ боси и гологлави сенегалци, очакващи новъ параходъ, за да се хвърлятъ въ водата и да се гмуркатъ следъ хвърленитѣ франкове.

— Тя не дойде дори да те изпрати, Богдане.

— Не се тревожи за менъ, Шарли. Азъ гледамъ оня мохамеданинъ тамъ, дето се моли.

Задъ пристанищнитѣ магазини се разнася пронизителенъ автомобиленъ сигналъ.

Полиция...

Полицейската кола бързо пресича голѣмия площадъ. Туземцитѣ изчезватъ въ лудъ бѣгъ предъ бѣлитѣ си бурнуси. Нѣколкото французки войници по кея и борда заставатъ мирно. Капитанътъ на парахода се навежда отъ високия мостъ.

Отъ кабината на шофьора скача офицеръ. Отъ задната врата на арестантската кола слиза войникъ. Следъ него изхвъркватъ два разтворени праздни